

Ψηλά σὲ παραθύρι δυὸ ματάκια
Λογιάζουνε στὰ δάκρυα βουρκωμένα
Καὶ σὲ καληωρίζουν δυὸ χειλάκια,

Ποὺ ὁ μισμός σου τᾶχει μαραιμένα:
— Ὁ δρόμος ἀσημένιος μπρὸς σου νᾶναι
Τὸ γυρισμό σου ἀηδόνια νὰ μηνᾶνε.

ΣΤΨ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ

Γιορτάζει ἡ νιά καὶ βάνει τὰ καλά της,
Ἔρχονται οἱ κοπελλιές νὰ τὴ φηγηθοῦνε,
Καὶ τὰ πουλιά τῆς γῆς νὰ τήνε ἰδοῦνε
Μαζώνονται τριγύρω στὰ δεντρά της.

Στολίζει ἡ γις ἀπ' τὴν περπατησιά της
Κι' ἔχουνε τὰ πουλάκια γιὰ νὰ ποῦνε
Καὶ φεύγουνε καὶ πᾶν νὰ διαλαλοῦνε
Στὰ πέρατα τῆς γῆς τὴν ὁμορφιά της.

Εἶναι ὁμορφὴ σὰ γήλιος, σὰ φεγγάρι
Ποὺ ἀρχοντικά τις νύχτες ἀρμενίζει
Περίσσια ἀπ' τὸν ἀπόσπερο ἔχει χάρη
Κι' ἀπ' τὸν αὐγερινὸ ποῦ ξεχωρίζει,
Εἶν' ὁμορφὴ σὰ γήλιος σὰ φεγγάρι
Ποὺ ἀρχοντικά τις νύχτες ἀρμενίζει.

ΤΟΝΕΙΡΟΠΑΛΑΤΟ

Ἐρωτεμένος παίρνει τὸ τσαλί του
Ὁ νιός, κι' ὁνειροπάλατον ἀρχίζει
Στὴν πεντάμορφη ἀγάπῃ του νὰ χτίζει.
Χαρὰ στὰ χέρια του στὴ δύναμή του!

Τὸ παλάτι σὲ λίγο νά! ἀνιχνύει
Ἐψήφονετ' αὖ γήλιος πορφυρίζει
Στὰ ψηλά παραθύρια πάει καθίζει
Ὁ νιός ἀκρωτερόντας τὴν καλὴ του.

Περίσαν χρόνοι κι' ἡ νιά δὲν ἐφάνη,
Ἡ ἀτελεισιά βουρκώνει τὴν καρδιά του,
Τὸ δόλιο τὸ τσαλί του ξανατιάνει,

Τὸ παλάτι ἀρχινάει νὰ ρίχνει κάτω
Τὸ βαρὺ γροῦμισμα δὲν τὸ ὑπομένει,
Πέφτει στὰ ἐρείπια ἀνάμεσα, πεθαίνει.

ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΓΛΥΚΕΙΑ

Γειά σου γλυκειά χαρὰ στὴν ὁμορφιά σου;
Γήλιος τὸ πρόσωπό του ὁμομορφιάτα
Εἶναι φωτιά τὰ μάτια σου γιομάτα
Κι' ἀχτίνες τὰ τετράξανθα μυαλά σου.

Τί εἶναι τ' ἀσιέρι τῆς ἀγῆς μπροστά σου;
Περνᾷς καὶ περπατᾷς καὶ πᾶς στὴ σιράτα
Κι' ὁ κόσμος ποὺ θωρεῖ σε μανρομάτα
Στὸ λυγρὸ ξεχνιέται πέρασμά σου.

Γιὰ σένα ὁμορφονιά στὰ πανηγύρια
Ἡ λεβεντιά μεθάει καὶ τραγουδάει,
Γιὰ τὰ καμπυλωτά σου μαῦρα φρύδια

Κάτου ἀπ' τὰ παραθύρια σου ἀγρυπνάει.
Σφάζονται οἱ νιοὶ γιὰ τᾶσπρα μαγουλά σου. . .
Γειά σου γλυκειά, χαρὰ στὴν ὁμορφιά σου.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

— Ὅσοι ἔχουν προσωπικά μὲ ἀνένα μποροῦνε νὰ συν-
ενοηθοῦν ἀποτελεσματικά με τὸν κ. Χαρίλαο Ποπαντινίου.
Ἔχει τὸ «Σκρίπ» κι ἄλλες ἐφημερίδες στὴ διανοή του
καὶ μπορεῖ ἀξιόλογα, καὶ μὲ μικρὰ ἐξοδα, νὰν τοὺς τελιώ-
σει τὴ δουλειά.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ν. Ἀναγν. Τίρυνθα. Λάβαμε τὸ δρόλοιο τῆς συν-
τρομῆς κ' εὐχαριστοῦμε. — κ. Κ. Φοιτ. Σαρίσαμπαν. Τὰ
λάβαμε κ' εὐχαριστοῦμε. — κ. Τ. Κακ. Μονεμβασία. Λά-
βαμε τὴ συντρομὴ τῆς Α' ἐξαμηνίας κ' εὐχαριστοῦμε. — κ.
Περιεργόπουλο. Ὡς τρεῖς ἐπικηρυγμένοι τοῦ περα-
σμένου φύλλου εἶναι ὁ Γρανίτσας, ὁ Ταγκόπουλος κι ὁ
Τσακανίκας. Ὁ Γρανίτσας μάλιστα μὲ τὰ γένεια του καὶ
τὴν ἡμερὴ ματιά του φαίνεται σὰν ὁ πιὸ ἐπικηρυγμένος ἀπ'
ἄλλους. — κκ. Π. Παβλ. Σαλονίκη, Ι. Ραφ. Μάντρα Ἐλευ-
σίνας, καθὼς καὶ σ' ἄλλους πολλοὺς ποὺ μᾶς γράψανε λόγια
εὐγενικά καὶ μᾶς ζητάνε καθέκαστα γιὰ τὴν ὑπόθεσιν:
Σᾶς εὐχαριστοῦμε ποὺ συμπάσχετε μαζί μας, μὰ ἀδύνατο
νὰ γράψουμε στὸν καθένα χωριστὰ τὰ καθέκαστα. Ἡ
δεινὴ κατηγορία γερμενοσαζίστηζε, ἡ ὑπόθεσις τελώνει
σὲ λίγες μέρες καὶ τότε θὰν τὰ διαβάσετε ὅλα μὲ τὸ νῖ καὶ
μὲ τὸ σίγμα, στὸ «Νουμά».

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΤΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς — Κυνκιάδων

Γραμμὴ Πειραιῶς — Ἀλεξανδρείας

Τὸ μὲ διπλοὺς ἑλικας καὶ μηχανά. ἀπ' ἴσου ταχύτητος
πολυτελείας καὶ ἀέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιοι. ΕΣΠΕ-
ΡΙΑ ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Πορταλία Τροῦμα).

Ἐκαστὴν ΠΕΜΠΤΗΝ, ὥραν 10.30 μ. μ. διὰ Σύρον
Τήνον, Ἀνδρον καὶ Κόρθιον.

Ἐκαστὸν ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ὥραν 3 μ. μ. διὰ Ἀλεξανδρείαν
Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθύνετον:

Εν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ
ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξιδίων κ. κ. Θωμᾶ
Κουκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γαδάλμαν καὶ Σ. Σωταίδου,
(Πλατεία Συντάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἡ-
λεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμοσίας).

Εν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φύλωνος, 41. (ἀπ-
σθεν Ἀγίας Τριμίδος).

Εν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάρων ὁδὸς Ἀντωνίου, 1
(Ἐκ τοῦ Πρακτορεῖου)

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓ'ΑΙΝΘΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιο, τήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άψ. 4. ΑΘΗΝΑ

Συντηρομή χρονιάτικη : Δρ. 20.

Βρίσκεται στο βιβλιοπωλείο Ρασιλείου (δόδος Σταδίου 42)
και στο έφημεριδοπωλείο Γιαννοπούλου, δόδος Πανε-
πιστημίου 81, (Χαυτεία).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΜΙΑ συκοφαντία σιχαμερή, που θά ξιστορηθεί μιά μέρα, και γλήγορα μάλιστα, με έλα της τὰ καθέκα-στα σέ τούτες δώ τις στήλες, μās ανάγκασε νά μή βγάλουμε φύλλο τὸ περασμένο Σαβάτο. Κείνοι που σφυρηλατήσανε με στανική μαέστρια τή συκοφαν-τία, θά δώσουνε γλήγορα λόγο και στήν κοινωνία και στή Δικαιοσύνη, και τὸ παιδί τὸ άθώο, που σύρθηκε σιδεροδεμένο σάν κακοῦργος στίς φυλακές, θά μās ξιστορήσει μιά μέρα, όταν κάποιες άλυσσίδες σπάσουνε, κι όταν άναπνέψει μακριά τόν άέρα της άληθινής λευτερίας, τις έντύπως του τις άπολαυστικές από την άναπάντεχη αὐτή περιπέτεια της ζωής του.

Ο Τολστόης παραπονιότανε πώς σέ μίαν άπέραντη Ρωσία δέ βρισκότανε ένα κομμάτι σκονί! που θά τόν έκανε άγιο. Αϊ, σὸ Ρωμαϊκό, τὸ σκονί σου προσφέρνεται και χωρίς νάν τὸ ζητήσεις. Είναι τόσο εὐκολο ν' άγιάσει κανείς σὸ μακάριο τόπο μας! Πάντα θά βρεθεί ένας ὑποχρεωτικός κύριος, που τις περισσότερες φορές μπορεί νά λέγεται και Χαρίλαος Παπαντωνίου, γιὰ νά σου προσφέρει τὸ σκονί!

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ακόμα μερικὲι στὸν τόπο μας, και οί περισσότεροι από τούς μερικούς αὐτοὺς τυχαίνει νάναι δημοσιογράφοι, που τὰ αίστήματά τους έλα, που κι αὐ δέν τήχουν, καμώνονται τουλάχιστο τις περισσότερες φορές πὼς τήχουν—που τὰ αίστήματά τους λοιπόν έλα τὰ μετράνε με τὸ μέτρο τοῦ κομματισμοῦ.

Φυσικά, έλοι οί Ρωμιοί λυπηθήκαμε κατάκαρδα γιὰ τήν άρρώστεια τοῦ Βασιλέα μας, μὰ κείνοι που μελοδραματίσανε τή λύπη τους έτυχε νάναι δημοσιο-γράφοι και σύμπτωση κι αὐτό—άντιδενιζελικοί.

Περὶτὸ κάθε σχόλιο.

ΑΥΤΟ παιδικά δικά μας, δυὸ συμπατριῶτες τοῦ Έφταλιῶτη μας, δυὸ Μιτυληνιοί ποιητές, δ Α. Βερναρδάκης (Δήμος Βερενίκης τοῦ «Νουμά») και δ Κώστας Κόντος, δώσανε εξετάσεις στή Φιλοσοφική Σχολή και πήσανε κ' οί δυὸ τὸ δίπλωμά τους με ΑΡΙΣΤΑ.

Νά, μιά τρονή, απόδειξη, ακόμα πὼς οί μαλλιαροί είναι άγράφματοι.

Κ' ΕΠΕΙΔΗ γιὰ μαλλιαρούς δ λογος, θυμίζουμε σὸ σεβάσμιο κ. Χαρίλαο Παπαντωνίου που φιλοτέχνησε τὸν περίφημο λιβελλο τοῦ «Σκριπ» και κατάγγειλε τούς μαλλιαρούς γιὰ ὑδριστές τοῦ Βασιλέα, πὼς και δ άδερφός του κ. Ζαχαρίας, που θέλει νά λέγεται μαλλιαρός και πιάνει μάλιστα άρκετές σελίδες στήν «Απολογία τής Δημοτικῆς», έτυχε νάναι και νομάρχης και πὼς αν ή Κυβέρνηση έπαιρνε σὰ σοβαρά τὸ λιβελλο τοῦ κ. Χαρίλαου θάπαινε τόν κ. Ζαχαρία—και ὕστερα βάλ' τοῦ ρήγανη.

Ο κ. Χαρίλαος, αν άληθινά τὰποφάσισε νά ξεκο-λουθήσει τὸ τίμιο τοῦ λιβελλογράφου έργο, πρέπει σὸ μέλλο νά προβαίνει με περισσότερη σύνεση, γιὰτ' είναι τρομερό, σκάδοντας λάκκο γι' άλλους, νά ρίχνει μέσα τούς δικούς του και νά ὀπνεμεύει τὸ σπίτι του.

Τὸ λιβελλο τοῦ κ. Χαρίλαου θά τόν τυπώσουμε σὸ ἐρχέμενο φύλλο, ή σὸ παρακάτω, όταν η ὑπόθεσι πάρει κάπιο τέλος, και τότε θά θαμάσετε τόν άδερφό τοῦ κ. Νομάρχη και δ κ. Νομάρχης θά περηφανευ-τεί, και με έλο του τὸ δικιο, που έχει τέτοι λεόντη άδερφό.

ΓΙΑ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΑ μās σταλήκανε οί ακόλουθοι σίχοι με τήν ὑπεγραφή, **Πολεμιστής**:

Τή χαρά σου και μεῖς τή χαρήκαμε
και ή δόξα σου δόξα μας εῖταν
κ' εῖτσι τώρα κι ο πόνος σου πόνος μας
κ' ή άρρώστεια σου άρρώστεια δική μας.

Διγενή αν σέ εῖπαν σὸν πόλεμο,
Διγενής μη δέ φάνηκες πάλι
και γερά με τὸ Χάρο δέν πάλαιψες,
νικητής και σὰ πέτρων' αἰώνια :

Όχι Έσύ, ή Πατρίδα παράδερνε
σὸ χρεβάτι τοῦ πόνου Και τώρα
που Έσύ έγιανε. Κείνη, πές, κ' έγιανε...
Τί Έσύ, τί ή Πατρίδα !... - Τὸ ἴδιο.

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ "ΝΟΥΜΑ,,

Εῖμαι σέ θέση νά ξέρω, πὼς με πολλή του εφχαρί-στησι, και μ' εὐγνωμοσύνη κι' όλας, διάβασεν ο Καμ-πούρογλους τὰ όλίγα, μὰ καὶ και περίκαλα, που δη-μοσίεψεν δ «Νουμάς» «γιὰ τὸ αξιοδιαβάστο βιβλι-οράκι του».

Έκείνος που γράψε γιὰ τὰ Διηγήματά του άφτιά, ήτον άληθινός καλλιτέχνης, και ψυχολόγος και κριτι-κός. Όταν μάλιστα τὰ λόγια του άφτιά ποιήγραψε τυ-πώνονται σὸ «Νουμάς», σὸ φύλλο δηλαδή που δέν χαρίζει καρδιά, που δέν στρογγυλοτρίζει τὰ λόγια του, που δέν πολιτεύεται με άλλους λόγους, μὰ, και λέει και έχει γνώμες και ιδέες και άρχές, τότε τὰ λόγια άφτιά έχουν περίσσια χάρη.

Ο συγγραφέας τῶν Διηγημάτων έχει και άφτὸς τὰ

ἐλαττώματά του—καὶ ποιὸς δὲν ἔχει!—Μέσα σ' αὐτὰ ὁμῶς δὲ βρίσκεται καὶ ἓνα ἐλάττωμα ποῦ παρατηρεῖται σὲ πολλοὺς ἄλλους.

— Δὲν γράφεις γιὰ τὸ βιβλίό τους; σοῦ κρεμοῦν μοῦτρα. Γράφεις; σοῦ τὰ διπλοκρεμοῦν. Τοὺς φάνηκαν λίγα...

Ἄφτά τὰ γράφω, γιὰ νὰ μὴν παραξηγηθῇ μιὰ μικρὴ μου παρατήρησι, ποῦ θὰ τὴν ἔκανε κι' ὁ ἴδιος.

Ἄφτὴ τριγυρίζει βόλτα ἀπὸ τούτην τὴν περιουλή τῆς κρίσεως.

«Ἀπὸ τοὺς παλιούς λογίους ὅσοι ἀξίζανε, δὲν μπορέσανε νὰ μὴν παρασυρθοῦνε ἀπὸ τὸ νέο πνεῦμα τῆς φιλολογίας μας. Ἡ φαντασία τους ἦρθε πιὸ κοντὰ στὴ ζωὴ, κ' ἡ γλῶσσά τους πήρε τὰ χρώματα τῆς δημοτικῆς μας».

Ὁ Κ. δὲν παραισώθηκεν, οὔτε καὶ ἀκολούθησε κανένα. Ἀπὸ τὰ 1872 ποῦ ἄρχισε νὰ γράφῃ, εἶναι ὁ ἴδιος κι' ἀπατός του. Δὲν εἶναι κανενοῦ μαθητῆς. Μικρὸς ξεμικρός, αὐτὸς εἶναι. Μὰ οὔτε καὶ παράσυρε κανέναν. Δὲν εἶναι μὲ ἄλλα λόγια, οὔτε μαθητῆς οὔτε δάσκαλος.

Ὅσο γιὰ τὴν γλῶσσά του, ὁ «Νουμᾶς» ξέρεי πιὸ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, ὅτι ὁ Κ. πρῶτος στὰ 1884 ἔγραψε διηγήματα στὴ δημοτικὴ γλῶσσα, τὸν «Τάφο τοῦ πατέρα», τὸν «Τρελλὸ Βασιλῆα» κτλ. Ἀκόμα πῶς πρῶτος αὐτὸς τότε κοντὶ ἀνέβασε στὴ σκηνὴ δρῶμα ἱστορικὸ(!) σὲ δημοτικὴ γλῶσσα τὴ «Νεράϊδα τοῦ Κάστρου».

Σ' ἄφτά καὶ σὲ ἄλλα τοῦ ἔργου π. χ. «Στὴν Ἰτιὰ ἀπὸ κάτω», Στὸ «Παιδομάζωμα» κ. λ. δὲν μεταχειρίστηκε τὴ γλῶσσα τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, ποῦ δὲν τὴν ἐμελέτησεν, οὔτε τὴν ξέρει ἡ ψυχὴ του, μιὰ τὴν θαυμάζει—καὶ ποιὸς δὲν τὴν θαυμάζει δά!—καὶ τὴ θεωρεῖ, ὅπως καὶ τὰ κλασικὰ κείμενα, κειμήλιο τοῦ Ἑθνους. Μὰ ἂν εἶναι τὰ κλασικὰ ἄφταστα καὶ στὴ νέκρα τους ἀκόμα, τὰ κλέφτικα εἶναι ἀνεπαρκῆ.

Ἡ γλῶσσα ποῦ ξέρει καλὰ καὶ μεταχειρίστηκεν ὁ Κ. εἶναι τῶν Παραμυθιῶν. Παραμυθιῶν ὁμῶς τῶν πόλεων καὶ ὅχι τῶν χωριῶν. Γι' ἄφτὸ ἔκαμε καὶ μιὰ ἐκδοσὶν ἀπὸ τέτοια παραμύθια. Ἡ γλῶσσα αὐτὴ εἶναι πιὸ γενικὴ καὶ πιὸ πλούσια—νὰ ποῦμε καὶ πιὸ πολιτισμένη...

Εἶναι ὁμῶς μερικὰ θέματα ποῦ καὶ αὐτὴ ἡ γλῶσσα δὲ φθάνει τα.

Γιὰ τοῦτο μερικὰ τοῦ διηγήματος ὁ Κ. τὰ γράφει—πρᾶγμα ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ ποιητῆς—ἄλλως καὶ θὰ τὰ διηγότουνε.

Μὰ ἀλλιῶς διηγέται κανεὶς ἓνα θέμα καὶ ἀλλιῶς ἄλλο. Ἐξω ἀπ' αὐτό, ἄλλο κέφι ἔχει κανένας τὴ μιὰ μέρα καὶ ἄλλο τὴν ἄλλη.

Γι' ἄφτὸ ὁ Κ. ἔχει στὴ γλῶσσά του αἶτι, ποῦ παίνεται καὶ γιὰ ἀνωμαλία.

ΓΑΥΡΟΣ ΟΡΝΙΘΗΣ

Ο ΤΑΒΑΝΟΣ

ΣΤΟΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΟΥ
ΒΑΓΓΕΛΗ ΚΑΤ' ΑΛΗΝΗ.

Δὲν εἶτανε ἄσκημος σὰν τὸ Μαλέτο τὸν ξεπλάτισμένο, οὔτε σὰν τὸν Ἀλεξίου τὸ στραβοκάπανο· καὶ δὲν εἶχε τοῦ ξεκάρφωτου Γιαννακάρα τὸ σουλοῦπι, ποῦ ἔλεγεσ εἰ θὰ πέσῃ σὲ κάθε βῆμα, κι' ὁμῶς ὅλο· αὐτὸνε εἶχανε γιὰ πιὸ παράξενο καὶ τοῦχανε βγάλλει πολλὰ παρτσούλια.

Ἕνας τὸν ἔλεγε «λукάνθρωπο» ἀπ' τῶν αὐτῶν τὸ σκέδιο, ποῦτανε μικρὰ καὶ μυτερά· ἄλλος «μπουλνῶκ» γιὰ τὴ μύτη του, ποῦ χώριζε στὰ δυὸ κ' εἶτανε πλατυκωτὴ σὰ νᾶχε φάει τρομερὴ γροθιά. «Μακρυχέρη» τὸν ἔλεγαν, «κοντολαίμη», «πεπονοκέφαλο» «γουρνοτρίχη», καὶ πόσα κι' ἄλλα σχετικὰ μὲ τὰ σουσούμια ποῦχε τὸ κορμί του. Στὸ λόχο εἶτανε γραμμένος μὲ τὸνομα Θεοδόσιος Τάβανος.

Κι' ἐμένα θντας προσκολλήθηκα στὸ λόχο καὶ μὲ τοποθετήσανε στὴ τρίτη διμοιρία, ὁ μόνος ποῦ μοῦκαν' ἐντύπωση καὶ τὸν κῦτταζε πολὺ ὄρα, εἶταν ὁ Τάβανος.

Τί παράξενος ἄνθρωπος ἀλήθεια! Ὅσο τὸν πρόσεχες τόσο δὲν μπορούσες ν' ἀποτραδῆξης ἀπὸ πάνου του τὴ ματιά σου. Δὲν εἶχε τίποτα πολὺ ἐξαιρετικόν, οὔτε καμιὰν ἄσκημιὰ πρωτόφαντη, μὰ ἡ ἔκφραση του... σὰ νὰ χασμουριότονε... Ἐγὼ δὲν ἔδλεπα τᾶλλα του τοῦ τὰ σουσούμια, παρὰ μόνον τὸ πρόσωπο, τὴ μορφὴ του. Μοῦ φαίνονταν πῶς χασμουριέται κι' ἐνόμιζα ὅτι ἔδλεπ' ἀκόμα καὶ τὸν παλμό, τὴ λιανοτρέμουλη κίνηση τοῦ χασμουρητοῦ στὰ χεῖλη.

Ἐμαθα πῶς σ' ὅλη τὴν ἐκστρατεία ἔδειξε καλὴ διαγωγή· εἶτανε πειθαρχικὸς καὶ δὲν ἀπόφευγε τίς ἀγγαρεῖες ὅπως οἱ ἄλλοι ποῦ τὸν περιγελοῦσαν.

Εἶχα μιὰ βδομάδα στὸ λόχο καὶ δὲν εἶχα μιλήσει μὲ τὸ Θεοδόση· ἄρπαξα ἕμῳς καναδυὸ φορὲς τὴ ματιά του, ποῦ μὲ κῦτταζε περίεργα μεσ' ἀπ' τὰ κόκκινα ματωσίνορα. Ποτὲ ἀλήθεια δὲν ἐκῦτταζε κατευθείας, πάντα ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω ἔδλεπαν τὰ γαλανά μάτια του. Ἀπόφευγε τὰ παιχνίδια ποῦ κάναμε στὰ γυμνάσια. Καὶ μιὰ φορὰ, ποῦ τὸν προσκάλεσα νὰ παίξῃ, δὲν ἐδέχτηκε· μοῦ εἶπε «φχαριστοῦ» καὶ θέλησε νὰ γελᾶσθ μὲ γέλιο ποῦ νὰ μὴν τὸ θεωρεῖς...

Τὰ Χριστούγεννα τοῦ στείλλανε τοῦ Θεοδόση ἀπ' τὸ σπίτι του, ἓνα καλαθάκι γιομάτο «ζαχαρόκλουρα». Μόνον ἐμένα καὶ τὸ Στάθης τὸν Καπρέλο φώναζε νὰ φάμε, ἀπὸ ταῦτα. Ὁ Καπρέλος εἶταν ὁ μόνος ποῦ δὲν τὸν ἔδριζε μέσα στὴ διμοιρία καὶ τὸν εἶχε ἀπακοῦμπι, γιὰ τσιγάρο καὶ χαρτζιλίκι· τὸ Θεοδόση· ἐμένα μὲ προσκάλεσε γιὰτὶ τοῦ φέρθηκα εὐγενικὰ καὶ τοῦ μίλησα νᾶρθῃ νὰ παίξῃ. Ἀπὸ τότε κι ὕστερα μιλούσαμε μὲ τὸ Θεοδόση Τάβανο.

Ὁ Στάθης μοῦ εἶπε πῶς εἶναι ἀπὸ κάποιε χωριὸ τῆς Θεσσαλίας καὶ εἶτανε πλούσιος· εἶχε πολλὰ χτή-